

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **E.S.**
bytem xxx

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2020, č. j. 123/2019-220-LPR/5,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2020, č. j. 123/2019-220-LPR/5, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví ze dne 15. 8. 2019, č. j. 2251-19-130, sp. zn. 1165-19-110, kterým bylo mimo jiné rozhodnuto, že žalobce není podle § 85e a násl. zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o civilním letectví“), spolehlivý.
2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.

3. Žalobce disponoval dokladem o spolehlivosti ze dne 1. 12. 2015, č. j. 14827-15-120, vydanému podle § 85e zákona o civilním letectví.
4. Úřad pro civilní letectví zahájil dne 7. 3. 2019 z moci úřední (a na základě podnětu Policie České republiky) řízení ve věci přezkumu spolehlivosti žalobce.
5. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. 001620-19-110, Úřad pro civilní letectví shledal žalobce nespolehlivým a stanovil mu povinnost vrátit doklad o spolehlivosti.
6. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2019, č. j. 79/2019-220-LPR/2, a to z procesních důvodů. Žalovaný správnímu orgánu I. stupně vytkl, že nepožádal Policii ČR o opětovné posouzení důvěryhodnosti žalobce.
7. Úřad pro civilní letectví následně požádal Policii ČR o posouzení důvěryhodnosti žalobce. V reakci na tuto žádost vydalo Ředitelství služby cizinecké policie – Inspektorát cizinecké policie na ML Praha-Ruzyně – Organizační oddělení závazné stanovisko ze dne 8. 7. 2019, č. j. CPR-41096-17/ČJ-2015-930501 (dále jen „závazné stanovisko policie“), dle něhož žalobce není považován za důvěryhodného ve smyslu § 85f odst. 2 zákona o civilním letectví. Policejní orgán toliko konstatoval, že dostupné informace zakládají důvodné podezření, že by žalobce mohl vystavit civilní letectví nebezpečí protiprávního činu. Ve vztahu k osobě žalobce lze tedy v souvislosti s jeho vstupem bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru spatřovat specifické riziko.
8. Usnesením ze dne 11. 7. 2019 stanovil Úřad pro civilní letectví žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na to žalobce reagoval žádostí o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to do 9. 8. 2019. Uvedené žádosti Úřad pro civilní letectví vyhověl. Dne 8. 8. 2019 žalobce nahlédl do spisového materiálu.
9. Shora označeným rozhodnutím ze dne 15. 8. 2019 Úřad pro civilní letectví rozhodl, že žalobce není spolehlivým ve smyslu 85e a násl. zákona o civilním letectví (výrok I.), že rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví vydané dne 1. 12. 2015, č. j. 14827-15-120, na jehož základě byl žalobci vydán doklad spolehlivosti, jehož platnost byla stanovena do 15. 11. 2020, se v plném rozsahu ruší (výrok II.), že doklad o spolehlivosti, který žalobce odevzdal dne 8. 4. 2019, nebude žalobci vrácen (výrok III.) a dále byla žalobci stanovena povinnost bezodkladně oznámit skutečnost uvedenou ve výroku II a III osobě, která mu umožnila vstup bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odkázal Úřad pro civilní letectví toliko na § 85k odst. 3 zákona o civilním letectví a na negativní závazné stanovisko policie a jeho odůvodnění, které ocitoval.
10. Prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce odvoláním.
11. Po podání odvolání si žalovaný vyžádal přezkum závazného stanoviska policie. Závazné stanovisko policie potvrdilo Ministerstvo vnitra dne 10. 1. 2020, č. j. MV-147738-4/OBP-2019 (dále jen „závazné stanovisko ministerstva“). V tomto závazném stanovisku ministerstvo dopodrobna odůvodnilo, v čem spatřuje nedůvěryhodnost žalobce ve smyslu zákona o civilním letectví. Poukázalo zejména velmi zevrubně na sepětí žalobce s neonacistickou a antisemitskou scénou. Ministerstvo negativně hodnotilo i podnikatelskou činnost žalobce ve společnosti Nezaplatim.cz.
12. Následně žalovaný nyní napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Úřadu potud, že Výrok II. nahradil slovy: Doklad o spolehlivosti vydaný dne 1. 12. 2015, pod č. j. 14827-15-120, jehož platnost byla stanovena do 15. 11. 2020, pozbývá platnosti nabytím právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí k této změně žalovaný uvedl, že v dané věci nelze zrušit žádné rozhodnutí, neboť v případě kladně vyřízené žádosti o ověření spolehlivosti se žádné rozhodnutí nevydává. Dále žalovaný uvedl, že není pravdou, že spisový materiál neobsahuje záznam o určení oprávněné osoby či osob. Žalovaný rovněž nepřisvědčil žalobci, že mu bylo odepřeno vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Odmítl též, že by spisový materiál neobsahoval podklady vedoucí k zahájení řízení o přezkumu spolehlivosti. K námitce týkající se absence odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

závazného stanoviska policie uvedl, že povinností správního orgánu I. stupně bylo se závazným stanoviskem řídit.

13. Žalovaný dále konstatoval, že v případě odvolání proti rozhodnutí, jehož vydání je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, přičemž vlastní odůvodnění odvolání de facto směřuje proti obsahu závazného stanoviska, je odvolací správní orgán nadále závazným stanoviskem vázán. Odvolací orgán taktéž nemůže posuzovat správnost, zákonnost či jakkoli hodnotit obsah předloženého závazného stanoviska s ohledem na odvolací námitky. Tuto možnost zákon delegoval ministerstvu vnitra, které potvrdilo napadené závazné stanovisko policie. Pokud došlo k potvrzení závazného stanoviska, které mj. žalovaný v rozhodnutí obsáhle doslovně citoval, pak odvolacímu orgánu nezbyvá, než napadené rozhodnutí potvrdit, pokud ovšem nebyly zjištěny vady procesního postupu ve věci, což se v dané věci nestalo (vyjma úpravy výroku II.).

II. Obsah žaloby

14. Žalobce předně namítá nesoulad platné právní úpravy s ústavním pořádkem. Za kolidující s ústavním pořádkem pokládá žalobce ustanovení § 85h a § 85i zákona o civilním letectví. Žalobce rozporuje, že citovaná ustanovení neumožňují Úřadu pro civilní letectví rozhodnout v rozporu se závazným stanoviskem Policie České republiky, přičemž toto stanovisko, ačkoli má zásadní dopad do žadatelovy právní sféry, není vydáváno ve správním řízení a se zajištěním procesních práv žadatele, jež vůbec není účastníkem takového řízení. S ohledem na to, že závazné stanovisko policie není rozhodnutím, žadatel nemá ani možnost, jak proti němu účinně brojit, protože ani policie, ani Úřad pro civilní letectví nejsou povinny jej o důvodech, proč bylo vydáno negativní stanovisko, informovat, natožpak mu umožnit polemiku s učiněnými skutkovými zjištěními a právními závěry. Žalobce míní, že soud by měl řízení přerušit a předložit věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení shora označených ustanovení zákona.
15. Žalobce namítá rovněž nesoulad platné právní úpravy s unijním právem, konkrétně s právem na ochranu před neoprávněným propuštěním ze zaměstnání, jež zakotvuje čl. 30 Listiny základních práv Evropské unie. Dle žalobce nelze za eurokonformní pokládat stav, kdy je zaměstnavatel nucen ukončit zaměstnávání fyzické osoby toliko na základě stanoviska Policie České republiky, proti němuž nelze brojit žádným jiným žadateli dostupným způsobem vyjma podání podnětu k přezkumnému řízení, jež však není řádným opravným prostředkem. Žalobce odkazuje na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. 6. 2013 ve věci ZZ v. Secretary of State for the Home Department.
16. Žalobce dále namítá porušení práva seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce rozporuje, že žalovaný obdržel dne 14. 1. 2020 od ministerstva vnitra další podklady, avšak opomněl dát žalobci možnost se s těmito novými podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Naopak již o osm dnů později na jejich základě rozhodl v žalobcův neprospěch. Tím došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce se mohl s jejich obsahem prvně seznámit až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy v době, kdy již nemohl rozhodnutí správního úřadu nijak ovlivnit.
17. Žalobce tvrdí, že důvody závazného stanoviska nemohou obstát a jsou vesměs projevem ryzí svévole a averse policie vůči žalobci. Žalobce zdůrazňuje, že nebyl nikdy pravomocně odsouzen pro trestný čin ani uznán vinným přestupkem. Žalobce rozporuje tvrzení o „problematičnosti“, což je navíc termín, jehož právní vymezení je přinejmenším nejasné a v žádném případě není v souladu s tím, co jediné může být důvodem k závěru, že určitá osoba představuje specifické riziko ve smyslu § 85f odst. 2 zákona o civilním letectví. Žalobce naprosto odmítá, aby mu byla přičítána k tíži podnikatelská činnost ve společnosti Nezaplatim.cz.
18. Žalobce závěrem uvádí, že nepředstavoval a nepředstavuje pro civilní letectví jakékoli ohrožení a napadené rozhodnutí není ničím jiným než aktem státní represe za nekonformní politické postoje a je zneužitím práva – šikanou. Během žalobcova zaměstnání ve společnosti *Letiště Praha, a. s.* nedošlo k žádným bezpečnostním incidentům, které by nasvědčovaly tomu, že žalobcův přístup

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

do režimových prostor představuje specifické riziko. S ohledem na dobu více než tři let, po kterou žalobce tuto činnost bez nejmenších potíží vykonával, vzniklo na jeho straně legitimní očekávání, že tak bude moci činit i nadále.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rekapituluje přijetí právní úpravy institutu ověřování spolehlivosti, včetně jejich důvodů (žalovaný obsáhle cituje důvodovou zprávu). Žalovaný dále rekapituluje průběh správního řízení.
20. K žalobním námitkám týkajícím se formy a obsahu závazného stanoviska žalovaný uvádí, že nemá pravomoc přezkoumávat tyto žalobní body a jakkoli je hodnotit, neboť se týkají závazného stanoviska policie.
21. K námitce týkající se neseznámení se s poklady dle § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvádí, že v rámci odvolacího řízení má povinnost odvolací orgán seznámit účastníky řízení s novými podklady pouze v případě, že by prováděl dokazování a spisová dokumentace by obsahovala listiny, se kterými by bylo nutno účastníky seznámit. Tento postup však nelze aplikovat v případě, kdy byl v souladu s § 149 správního řádu požádán správní orgán nadřízený orgánu, který závazné stanovisko vydal, o přezkum, navíc v případě, kdy toto závazné stanovisko bylo potvrzeno, a nebylo kupř. změněno.
22. Dále se žalovaný ve svém vyjádření obecně věnuje institutu ověřování spolehlivosti a jeho důležitosti.

IV. Replika žalobce

23. V replice na vyjádření žalovaného žalobce opakuje, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. V tomto smyslu odmítá argumentaci žalovaného v jeho vyjádření.
24. Žalobce namítá, že se žalovaný ve svém vyjádření nevypořádal s mnohými argumenty žalobce.
25. Žalobce předkládá písemnost, odpověď na žádost o informace, která mu byla doručena až po podání žaloby a ze které se podává, že žalobce se nikdy nedopustil protiprávního činu v oblasti civilního letectví a nikdy neporušil interní směrnice svého někdejšího zaměstnavatele, společnosti Letiště Praha a. s.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
27. Podle § 85e odst. 1 zákona o civilním letectví každý, kdo vstupuje bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího ochranu civilního letectví před protiprávními činy, musí být spolehlivý, nestanoví-li tento přímo použitelný předpis jinak. Podmínkou spolehlivosti fyzické osoby je její bezúhonnost a důvěryhodnost.
28. Podle § 85f odst. 2 zákona o civilním letectví se za důvěryhodnou pro účely ověření spolehlivosti považuje fyzická osoba, u které nelze v souvislosti s jejím vstupem bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru spatřovat specifické riziko. Specifickým rizikem je důvodné podezření, že dosavadní chování fyzické osoby, její pracovní nebo společenské styky významně nasvědčují tomu, že by mohla vystavit civilní letectví nebezpečí protiprávního činu.
29. Podle § 85h zákona o civilním letectví policie České republiky posoudí důvěryhodnost fyzické osoby nejpozději do 10 dnů ode dne doručení žádosti Úřadu a vydá o tom závazné stanovisko. Pro účely posouzení důvěryhodnosti si Policie České republiky může vyžádat potřebnou informaci od příslušné zpravodajské služby České republiky. Ve zvláště složitých případech, při kterých nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

důvěryhodnost posoudit ve lhůtě podle věty první, je lhůta pro vydání závazného stanoviska 20 dnů ode dne doručení žádosti Úřadu. Obsahuje-li závazné stanovisko utajované informace, o nichž Policie České republiky tvrdí, že by v souvislosti s nimi mohla být její činnost nebo činnost zpravodajských služeb České republiky ohrožena nebo vážně narušena, jsou části spisu obsahující takové závazné stanovisko vyloučeny z nahlížení.

30. Podle § 85i zákona o civilním letectví není-li žadatel podle závazného stanoviska Policie České republiky důvěryhodný, vydá Úřad rozhodnutí o jeho nespolehlivosti. To platí i tehdy, vyjde-li v řízení najevo, že žadatel úmyslně uvedl nepravdivé údaje rozhodné pro ověření spolehlivosti nebo takové údaje úmyslně zamlčel. V opačném případě vydá Úřad namísto písemného vyhotovení rozhodnutí doklad o spolehlivosti.
31. Podle § 85k odst. 1 písm. b) zákona o civilním letectví Úřad zahájí z moci úřední řízení o přezkumu spolehlivosti, zjistí-li během doby platnosti dokladu o spolehlivosti skutečnosti nasvědčující tomu, že držitel dokladu není důvěryhodný.
32. Žalobce v prvé řadě zpochybňuje ústavnost řízení o přezkumu spolehlivosti fyzické osoby dle zákona o civilním letectví. Namítá především způsob, jakým je ověřována důvěryhodnost fyzické osoby. K tomu soud uvádí následující.
33. Zákon o civilním letectví stanoví jasnou proceduru, prostřednictvím které je zjišťována důvěryhodnost fyzické osoby. Podle § 85f odst. 2 zákona o civilním letectví se za důvěryhodnou pro účely ověření spolehlivosti považuje fyzická osoba, u které nelze v souvislosti s jejím vstupem bez doprovodu do vyhrazeného bezpečnostního prostoru spatřovat specifické riziko. Specifickým rizikem je důvodné podezření, že dosavadní chování fyzické osoby, její pracovní nebo společenské styky významně nasvědčují tomu, že by mohla vystavit civilní letectví nebezpečí protiprávního činu. Podle § 85 h zákona o civilním letectví přitom Policie České republiky posoudí důvěryhodnost fyzické osoby nejpozději do 10 dnů ode dne doručení žádosti Úřadu a vydá o tom závazné stanovisko. Pro účely posouzení důvěryhodnosti si může také vyžádat potřebnou informaci od příslušné zpravodajské služby České republiky.
34. Dle žalobce takovýto postup neskýtá pro účastníka řízení dostatečnou procesní ochranu, neboť Úřad pro civilní letectví je vázán policejním stanoviskem, proces jehož vydání nemůže dotčená fyzická osoba nijak ovlivnit. S takovým výkladem však soud nesouhlasí.
35. Soud především zdůrazňuje, že zákon o civilním letectví výslovně uvádí, že v daném procesu vydává policie závazné stanovisko. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Jedná se v podstatě o závazné vyjádření či sdělení k určité otázce, jež má vztah k předmětu řízení ve věci samé.
36. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS, dovedl, že obsah závazného stanoviska by měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Tato povinnost byla od 1. 1. 2018 vložena přímo do § 149 odst. 2 správního řádu: závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Závazné stanovisko tedy musí být samo o sobě přezkoumatelné – musí zejména obsahovat důvody, o které se závazné stanovisko opírá, a podklady pro jeho vydání. Nepostačí přitom, pokud závazné stanovisko pouze ocituje právní úpravu a vyjádří přesvědčení, že zákonné podmínky nejsou splněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

37. Uvedené v daném případě znamená, že nepostačí, pokud policejní orgán při vydání závazného stanoviska podle § 85h zákona o civilním letectví pouze konstatuje, že dotčená fyzická osoba není považována za důvěryhodnou s tím, že obecně odkáže na informace jí dostupné. Naopak je jeho povinností uvést konkrétní důvody, pro které posuzovanou osobu neshledal důvěryhodnou ve smyslu zákona o civilním letectví, a to včetně podkladů, z nichž při konstatování tohoto závěru vycházel.
38. Soud tedy míní, že je v každém případě nezbytné, aby závazné stanovisko policejního orgánu obsahovalo podstatu důvodů, pro které nebylo možno vydat pozitivní stanovisko o důvěryhodnosti prověřované osoby. A to obzvláště s přihlédnutím k § 149 odst. 3 správního řádu, dle kterého platí, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Uvedená úprava je projevem zásady ekonomie řízení, neboť by bylo zbytečné pokračovat v jakémkoliv řízení, pokud bylo v jeho průběhu zjištěno, že žádosti není možné vyhovět. Pakliže negativní závazné stanovisko vede k tomu, že správní orgán již další podklady opatřovat nebude a žádost zamítne, vyvstává na důležitosti lpění na formální správnosti vydaného závazného stanoviska.
39. Zároveň soud podotýká, že rozhodující správní orgán nemůže posoudit odbornou stránku stanoviska ve smyslu její správnosti, neboť to by popíralo samotný smysl závazných stanovisek. Nicméně správní orgán, který řízení vede, je oprávněn (a povinen) zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 – 44). Je především zásadní, aby správní orgán, který na základě negativního závazného stanoviska bude žádost zamítat, zcela jednoznačně věděl, proč bylo negativní závazné stanovisko vydáno tak, aby mohl jeho důvody vtělit též do svého rozhodnutí. Pokud by správní orgán vycházel z obsahu negativního stanoviska, jež by nebylo dostatečně odůvodněno, zatížil by své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Není-li tudíž závazné stanovisko v souladu s právními předpisy, nelze podanou bez dalšího rozhodnout v neprospěch dotčené osoby. A v takovém případě je namíste vrátit závazné stanovisko dotčenému orgánu k doplnění, přičemž i dle komentářové literatury je tento postup nezbytný především v případě přezkoumatelnosti obsahu (odůvodnění) negativního závazného stanoviska (viz shodně POTĚŠIL, L. a kol. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, marg. č. 13.).
40. Jakkoli je přitom obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu a neuplatní se tudíž zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního, má již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně účastník řízení možnost, jak se k obsahu závazného stanoviska vyjádřit a případně i jeho konečnou verzi ovlivnit. Jak vyplývá již z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2012, č. j. 10 A 70/2012-41, obdrží-li správní orgán závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí sice žádné další dokazování, což ale neznamená, že by mohl bez dalšího ihned vydat zamítavé rozhodnutí ve věci samé. I v takovém případě je třeba dát žadateli prostor, aby se ještě před vydáním rozhodnutí seznámil se závazným stanoviskem a vyjádřil se k němu. Ostatně je to i logické, neboť s největší pravděpodobností právě vůči závaznému stanovisku a jeho obsahu bude mířit případné odvolání neúspěšného žadatele (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 A 120/2015-54).
41. Uvedené se plně uplatní též v řízení o ověření spolehlivosti dle zákona o civilní obraně. I zde musí mít účastník řízení, vůči kterému bylo vydáno negativní závazné stanovisko, možnost se s tímto stanoviskem seznámit. A následně může vznést námitky vůči jeho obsahu, a to ve věci jeho přezkoumatelnosti, zákonnosti i správnosti. Jakkoli Úřad pro civilní letectví, který dané řízení vede, není oprávněn závazné stanovisko sám zrušit, změnit, ani jej extenzivně interpretovat, v případě, kdy by účastník řízení ve svém podání poukázal na nové, dosud v závazném stanovisku nezohledněné skutečnosti, může iniciovat u policejního orgánu doplnění závazného stanoviska tak, aby již před vydáním prvostupňového rozhodnutí byly vypořádaný stěžejní námitky fyzické osoby, vůči které negativní závazné stanovisko směřuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

42. Soud tedy nemůže přisvědčit žalobci, že účastník řízení nemá v daném případě žádnou možnost ovlivnit podobu policejního závazného stanoviska, resp. že nejsou nikterak zajištěna jeho procesní práva. Nemluvě o skutečnosti, že dalšími možnostmi disponuje v průběhu odvolacího řízení. Podle § 149 odst. 5 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že vydané závazné stanovisko může být změněno pouze v přezkumném řízení podle § 149 odst. 6 správního řádu.
43. Soud nikterak nepopírá, že § 149 odst. 6 správního řádu, v tehdy platném znění, stanovil, že nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Zároveň však soud podotýká, že v případě postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu, v tehdy platném znění, probíhá v rámci odvolacího řízení na základě § 149 odst. 5 správního řádu jakési kvazi-odvolací řízení. Jedná se o paralelní přezkumnou linii právě ve vztahu k závazným stanoviskům, v rámci níž nadřízený dotčený orgán přezkoumávané závazné stanovisko buď potvrdí, nebo změní, a to (opět) formou závazného stanoviska. Teprve poté, kdy dojde k ukončení přezkumu závazného stanoviska ze strany nadřízeného dotčeného orgánu, tj. kdy je tato paralelní přezkumná linie ukončena, může být vydáno rozhodnutí v linii hlavní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, č. 3214/2015 Sb. NSS).
44. Z uvedeného vyplývá, že na přezkum závazného stanoviska dle § 149 odst. 5 správního se analogicky aplikuje § 89 odst. 2 správního řádu, včetně toho, že přezkum závazného stanoviska je v rámci odvolacího řízení determinován povahou prvoinstančního rozhodnutí a přímo iniciován odvolatelem, a jedná se tak o nedílnou součást odvolacího řízení. Nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko, tudíž musí mít na zřeteli, že k přezkumu závazného stanoviska dochází v rámci odvolacího řízení, a nejedná se tedy výhradně o přezkumné řízení. A zároveň platí, že nevypořádá-li se tento „dotčený odvolací orgán“ s námitkami odvolatele směřujícími proti obsahu závazného stanoviska, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní: k tomu není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán pouze musí ověřit, zda nadřízený orgán dotčeného orgánu řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Platí totiž, že není-li závazné stanovisko v souladu s právními předpisy, nelze je bez dalšího použít ať už k vyhovění či zamítnutí žádosti. V opačném případě se rovněž odvolací správní orgán vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, č. 3018/2014 Sb. NSS).
45. Krom již uvedeného soud míní, že i v průběhu odvolacího je dána povinnost odvolacího správního orgánu umožnit účastníkům řízení seznámit se s novými podklady a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu. Výjimkou by byla pouze situace, kdy v řízení o odvolání nebudou shromážděny žádné nové podklady. Již z podstaty věci však tomu nebude v případě odvolání de facto směřujícího proti obsahu závazného stanoviska, neboť v tomto případě bude vždy spis rozšířen minimálně o závazné stanovisko orgánu, který je nadřízen dotčenému orgánu, který vydal původní závazné stanovisko. A před vydáním rozhodnutí je odvolací správní orgán povinen účastníka řízení s tímto závazným stanoviskem nadřízeného orgánu seznámit, přičemž i zde platí, že účastník řízení se může k jeho obsahu vyjádřit. Pokud by přitom odvolacímu správnímu orgánu následně vyvstaly na základě nových skutkových tvrzení účastníka řízení pochybnosti o správnosti nově vydaného stanoviska, může požádat nadřízený orgán o jeho doplnění, a to v rozsahu nově vznesených námitek. Teprve poté by měl odvolací správní orgán přistoupit k vydání odvolacího správního rozhodnutí.

46. Popsaný procesní postup dle soudu dostatečně chrání procesní práva účastníka řízení a nenastává kolize s právy, které mu zaručuje Listina. Soud opakuje, že správní i dotčené orgány mají povinnost v závazném stanovisku a rozhodnutí uvést konkrétní důvody, pro které byla osoba žalobce shledána nedůvěryhodnou. Takto je účastník řízení v průběhu řízení opakovaně seznámen s důvody, pro které není shledán spolehlivým, resp. důvěryhodným: v první řadě v rámci seznámení se s podklady prvostupňového rozhodnutí, následně v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a pak také v rámci seznámení se s podklady před vydáním odvolacího rozhodnutí. Ve všech těchto případech přitom může účastník řízení vznášet věcné i procesní námitky proti dosavadnímu postupu správních i dotčených orgánů, přičemž na jeho námitky musí rozhodující správní orgán reagovat. A to buď procesně tím, že vyžádá doplnění závazného stanoviska, či tyto námitky vypořádá v rámci odůvodnění svého rozhodnutí, a to pokud je neshledá důvodnými, resp. dojde k závěru, že jsou vypořádány již v rámci vydaného závazného stanoviska. Při tomto postupu má účastník řízení zaručena veškerá práva garantovaná Listinou.
47. Konečně soud nad rámec již výše vyřčeného uvádí, že je srozuměn se skutečností, že v rámci posouzení důvěryhodnosti fyzické osoby může policejní orgán vycházet též z utajovaných informací, neboť § 85h zákona o civilním letectví předjímá, že pro účely posouzení důvěryhodnosti si Policie České republiky může vyžádat potřebnou informaci od příslušné zpravodajské služby České republiky. Ostatně také v dané věci závazné stanovisko ministerstva vycházelo ze stanoviska Bezpečnostní a informační služby a zprávy Národní centrály proti organizovanému zločinu, které byly vedeny ve stupni utajení Vyhrazené. Je přitom nabíledni, že v takovémto případě by policejní orgán nemohl uvést do odůvodnění závazného stanoviska veškeré zjištěné skutečnosti, neboť by ohrozil zájem na utajení informací, a to jejich obsahu či zdroje.
48. V takovém případě však dle soudu i pro řízení o udělení dokladu o spolehlivosti platí závěry judikatury týkající se bezpečnostního řízení, v němž je typicky rozhodováno na základě utajovaných informací a v němž je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy: na jedné straně zájmem na zajištění spravedlivého procesu a na druhé straně zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017-57), ale též Ústavního soudu (například nález ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, č. 322/2001 Sb., nález ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, č. 136/2007 Sb.), Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 19. 9. 2017, Regner proti České republice stížnost č. 35289/11) a Soudního dvora EU (rozsudek velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, ZZ proti Secretary of State for the Home Department, C-300/11, ECLI:EU:C:2013:363) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně zpřístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů.
49. Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, seznámil by se soud s utajovanou informací přímo a ověřil by utajované informace z hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS). Soud by přitom byl ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy.
50. Z uvedeného tedy vyplývá, že ani skutečnost, že by závazné stanovisko vycházelo z utajovaných informací, by nezpůsobovala nesoulad právní úpravy s ústavním pořádkem či s unijním právem. Jestliže se žalobce dovolává rozsudku Soudního dvora EU ze dne 4. 6. 2013, věc C – 300/11, ZZ proti Secretary of State for the Home Department či rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 9. 2017, č. stížnosti 35289/11, věc Regner proti České republice, tak z těchto judikátů Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

jednoznačně a zcela shodně zaznívá nutnost zajistit, aby měl soud k dispozici veškeré podklady, z nichž správní orgány vycházely (byť by se nacházely v různých režimech utajení) a na jejichž základě zbudovaly svůj závěr vtělený do rozhodnutí o věci, a měl tak možnost (i v případech s utajeným prvkem) jejich závěry a důvody pro rozhodnutí přezkoumat. Uvedené však nikterak právní úprava vydávání dokladu o spolehlivosti nevyklučuje. Naopak soud výše dovodil, že v těch případech, kdy by negativní rozhodnutí vycházelo z utajovaných informací, vystala by zásadní role soudu přezkoumávajícího napadeného rozhodnutí. Soud by v těchto situacích i „suploval“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumal relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými, a to nad rámec žalobních bodů.

51. Jestliže veškerá shora uvedená východiska soud aplikoval na případ žalobce, dospěl k následujícím závěrům.
52. Soud předně uvádí, závazné stanovisko policie nedostojí parametru přezkoumatelnosti. Jeho odůvodnění je ryze obecné a bylo by možno de facto použít vůči jakékoli fyzické osobě, jíž je vydáno negativní závazné stanovisko ve věci její nedůvěryhodnosti. Odůvodnění policejního závazného stanoviska tvoří fakticky jedna věta: „informace dostupné Policii české republiky zakládají důvodné podezření, že by osoba mohla vystavit civilní letectví nebezpečí protiprávního činu.“ V této větě však policejní orgán neuvedl jedinou konkrétní okolnost, pro kterou nemohlo být žalobci vydáno pozitivní závazné stanovisko, ani neuvedl jediný podklad, ze kterého ve svých závěrech vycházel. Obecný odkaz na dostupné informace zajisté není dostatečný.
53. Za této situace tedy bylo povinností Úřadu pro civilní letectví požádat dotčený orgán (policii) o dopracování závazného stanoviska tak, aby odpovídalo náležitostem stanoveným § 149 odst. 2 správního řádu a judikaturou. Jestliže tak Úřad nepostupoval, nýbrž závazné stanovisko ve svém rozhodnutí pouze ocitoval, zatížil své prvostupňové rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce fakticky ani po vydání prvostupňového rozhodnutí neznal jediný konkrétní důvod, proč nebyl shledán spolehlivým (resp. důvěryhodným) ve smyslu zákona o civilním letectví, což bezesporu zasáhlo do jeho procesních práv a možností jeho obrany.
54. Zároveň však soud zdůrazňuje, že správní řízení tvoří jeden celek, protože je zásadní, zdali pochybení učiněná před správními orgány I. stupně byla napravena v průběhu odvolacího řízení.
55. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení správně požádal o posouzení závazného stanoviska nadřízený orgán dotčeného orgánu, tj. ministerstvo vnitra. Ministerstvo přitom v rámci svého závazného stanoviska zevrubně a dopodrobna zdůvodnilo, proč nepovažuje žalobce za důvěryhodnou osobu ve smyslu zákona o civilním letectví. V tomto směru tedy ministerstvo „dohnalo“ nedostatky závazného stanoviska policie, které bylo ve své podstatě nepřezkoumatelné. A tím, že žalovaný obsah ministerského závazného stanoviska vtělil do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, napravil také nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalovaného totiž obsahuje jasně artikulované důvody, pro které byl žalobce shledán nedůvěryhodným a nemůže tedy disponovat dokladem o spolehlivosti. Tomu také odpovídá věcná polemika žalobce s vyřčenými závěry v žalobě. Napadené rozhodnutí tedy vadou nepřezkoumatelnosti již netrpí.
56. Soudu tedy nezbývá než posoudit, zdali v průběhu řízení nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
57. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
58. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku řízení k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, resp. aby mohl učinit procesní Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srov. rozsudek ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002-41). Toto ustanovení promítá do správního řádu procesní právo zakotvené i v Listině základních práv a svobod (čl. 38 odst. 2), dle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Uvedená povinnost správního orgánu a jemu odpovídající právo účastníka řízení přitom dopadá jak na řízení v prvním, tak i ve druhém stupni (viz též výše).

59. V dané věci Úřad pro civilní letectví usnesením ze dne 11. 7. 2019 poskytl žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na toto usnesení reagoval žalobce žádostí o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to do 9. 8. 2019. Uvedené žádosti Úřad pro civilní letectví vyhověl. Dne 8. 8. 2019 žalobce nahlédl do spisového materiálu, nicméně další podání již ve věci neučinil.
60. V řízení před správním orgánem I. stupně tedy nebyla porušena žalobcova práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, naopak Úřad pro civilní letectví postupoval striktně dle uvedeného ustanovení. Uvedené však nelze říci o průběhu odvolacího řízení.
61. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení nejprve požádal o přezkum závazného stanoviska ministerstva vnitra (10. 10. 2019), které mu bylo předáno dne 16. 1. 2020. Následně již žalovaný vydal dne 22. 1. 2020 žalobou napadené rozhodnutí.
62. Z uvedeného přehledu vyplývá, že žalovaný žalobce nikterak neseznámil s obsahem závazného stanoviska ministerstva. Uvedené přitom bylo dle soudu zásadní, neboť toto závazné stanovisko obsahovalo konkrétní důvody, pro které je žalobce považován za nedůvěryhodného. Jestliže je přitom smyslem § 36 odst. 3 správního řádu poskytnout účastníkům řízení skutková zjištění příslušného správního orgánu za tím účelem, aby případně mohli poukázat na jejich věcnou nesprávnost nebo aby mohli navrhnout jejich doplnění, jedná se o zásadní porušení řízení před správním orgánem, pokud nebyla žalobci dána možnost se před vydáním rozhodnutím seznámit se s obsahem závazného stanoviska ministerstva.
63. Na uvedeném nic nemění, že žalovaný byl obsahem závazného stanoviska z hlediska jeho správnosti vázán. Jak již soud zevrubně uvedl výše, účastník řízení není z hlediska vydání negativního závazného stanoviska pouze „němým přihlížejícím“, nýbrž se může vůči obsahu závazného stanoviska, jakož i procesu jeho vydání vymezovat. Je pak úkolem správních orgánů jeho námitky zohlednit a vypořádat je v rámci odůvodnění svého rozhodnutí (pokud je lze vyvrátit obsahem závazného stanoviska). V případě, kdy rozhodující správní orgány shledají důvodnost námitek a na jejich základě shledají, že zde jsou dány nové skutkové okolnosti, je jejich povinností požádat dotčený orgán o doplnění závazného stanoviska. Tato možnost však byla postupem žalovaného žalobci upřena, neboť žalobce nebyl s obsahem závazného stanoviska ministerstva před vydáním rozhodnutím seznámen a nemohl na něj jakkoli reagovat. A to i přesto, že žalovanému muselo být z obsahu odvolání zřejmé, že žalobce nesouhlasí především s věcným posouzením jeho osoby jako nedůvěryhodné ve smyslu zákona o civilním letectví.
64. Soud také zvažoval, zda shledaná vada řízení mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že s ohledem na skutečnost, že žalobce fakticky v průběhu správního řízení neměl jedinou příležitost zpochybnit věcné závěry o nedůvěryhodnosti jeho osoby jakožto důvod, pro který nemůže disponovat dokladem o spolehlivosti, jedná se o vadu závažnou. Soud opakuje, že teprve v závazném stanovisku ministerstva byly prvně uvedeny konkrétní důvody, pro které nemůže žalobce být prohlášen za důvěryhodného, resp. spolehlivého. Soud přihlédl i k tomu, že žalobce nebyl ve správním řízení pasivní a svých práv se domáhal (viz především odvolací argumentace), a přesto mu byla upřena. Nadto závazné stanovisko ministerstva bylo zásadním podkladem, na základě kterého žalovaný zamítl odvoláním napadené rozhodnutí Úřadu pro civilní letectví, čemuž také odpovídá fakt, že citace závazného stanoviska ministerstva představuje významnou součást odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nemluvě o skutečnosti, že důsledkem vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl zásah do základního práva žalobce na svobodnou Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

volbu povolání. Dle soudu proto bylo nezbytné dát žalobci na vědomí, že se řízení chýlí ke konci a že může uplatnit své stanovisko k projednávané věci a k podkladům rozhodnutí, a to včetně závazného stanoviska ministerstva.

65. Soudu tedy nezbyvá než konstatovat, že procesní postup žalovaného byl zcela zjevně v rozporu s právem na spravedlivý proces a znamená tedy podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního.
 66. Soud nemohl za této situace věcně posuzovat žalobní námitky týkající se důvodů, pro které byl žalobce shledán nedůvěryhodným. Jak již bylo shora uvedeno, žalobci byla v důsledku postupu žalovaného upřena možnost vznášet námitky proti závaznému stanovisku ministerstva a poprvé je tak mohl uplatnit až v žalobě. Stejně tak je v důsledku chybného postupu policie a správního orgánu I. stupně nemohl uplatnit v rámci odvolacího řízení. Pokud by správní soud jako první orgán důvodnost těchto námitek posuzoval, znamenalo by to, že by v podstatě nahrazoval činnost správních orgánů, což mu zásadně nepřísluší.
 67. Pouze okrajem soud uvádí, že je nezbytné rozlišovat bezúhonnost a důvěryhodnost jakožto nezbytné podmínky pro konstatování spolehlivosti fyzické osoby. Jestliže žalobce nebyl za určité skutky trestně stíhán či dokonce odsouzen, znamená to, že je bezúhonný, nic to však nemění na skutečnosti, že může být prohlášen za nedůvěryhodného. Správnost konkrétních závěrů žalovaného však není soud oprávněn v této chvíli hodnotit.
 68. K namítanému porušení principu legitimního očekávání soud uvádí následující.
 69. Podle § 85k zákona o civilním letectví Úřad zahájí z moci úřední řízení o přezkumu spolehlivosti, zjistí-li během doby platnosti dokladu o spolehlivosti skutečnosti nasvědčující tomu, že držitel dokladu není bezúhonný, není důvěryhodný, nebo úmyslně uvedl nepravdivé údaje rozhodné pro ověření spolehlivosti nebo takové údaje úmyslně zamlčel.
 70. Z uvedeného vyplývá, že Úřad může i průběžně zkoumat, zdali dříve vydaný doklad o spolehlivosti byl vydán oprávněně, resp. může zkoumat, zda osoba, které byl vydán, je nadále spolehlivá. Žalobce tedy nemohl legitimně očekávat, že jednou vydaný doklad o spolehlivosti mu nemůže být po dobu jeho platnosti odebrán, resp. že může být rozhodnuto o jeho nespolehlivosti. Opačný výklad by byl v rozporu s účelem ověřování spolehlivosti pracovníků v civilním letectví, neboť nelze popírat, že mohou nastat u fyzické osoby v průběhu výkonu zaměstnání takové změny v jejím chování, že dříve spolehlivá osoba se stane osobou nespolehlivou. V tomto ohledu soud považuje za zásadní, že správní orgány neposuzovaly spolehlivost žalobce pouze k datu původního vydání dokladu o spolehlivosti, nýbrž k datu aktuálního rozhodování.
 71. K argumentaci žalobce soud také podotýká, že pro posouzení spolehlivosti fyzické osoby není klíčová pouze skutečnost, jak žalobce vystupuje v rámci svého zaměstnání v chráněném prostoru letiště, nýbrž také jeho chování a projevy v civilním životě. Proto pro posouzení spolehlivosti nemá zásadní význam, že se žalobce po dobu zaměstnání ve společnosti Letiště Praha, a. s. nikdy nedopustil protiprávního činu v oblasti civilního letectví a nikdy neporušil interní směrnice svého někdejšího zaměstnavatele. Tato skutečnost proto nemohla v žalobci založit legitimní očekávání, že nebude prohlášen za nespolehlivého. Ostatně ze závazného stanoviska ministerstva jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl shledán důvěryhodným pro jeho projevy v civilním životě a nikoli pro způsob jeho práce ve vyhrazeném bezpečnostním prostoru.
 72. K poukazu žalobce na podobnost jeho represe se státní represí uskutečňovanou komunistickým režimem soud konečně uvádí, že tuto polemiku považuje za navýsost nepřípadnou. Demokratický právní stát disponuje oprávněním zajistit veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek. Jak přitom vyplývá ze shora řečeného, lze považovat za rozumné, pokud za účelem zajištění bezpečnosti stanovil zákonodárce přísnější podmínky pro pracovníky v civilním letectví. Nejedná se o svévolné jednání státu, nýbrž o racionální postup na základě zákona. Fyzická osoba tedy není prohlášena za
- Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

nespolehlivou na základě libovůle správních orgánů, nýbrž na základě zákonem daného procesu a na základě zákonem stanovených parametrů. Srovnání s komunistickým režimem je nemístné již z toho důvodu, že žalobce má nadále zajištěna svá práva a proti postupu správních orgánů se může efektivně bránit. Jak soud předesílá výše, účastník řízení o ověření spolehlivosti disponuje množstvím prostředků ochrany již ve správním řízení. Dále pak může brojit správní žalobou proti negativnímu rozhodnutí o jeho spolehlivosti, a to jak v řízení před krajským soudem, tak následně i v řízení před Nejvyšším správním soudem. Konečně je žalobce oprávněn dovolávat se ochrany svých základních práv před Ústavním soudem. Tento proces zaručuje konkrétní fyzické osobě dostatečnou ochranu jejích práv a zaručuje, aby nedocházelo k excesům v rozhodování správních orgánů. A v tomto ohledu je až urážkou obětí komunistického režimu, pokud se žalobce staví na jejich roveň, neboť persekuce osob v rámci komunistické totality se vyznačovaly mocenským monopolem, jemuž se nemohla postižená osoba jakkoli účinně bránit.

VII. Závěr

73. Žalobce se svými námitkami tedy uspěl. Městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož soud shledal nezbytnost postupu podle § 76 odst. 1 s. ř. s., rozhodl v dané věci bez jednání. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Takto především poskytne žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, včetně závazného stanoviska ministerstva, a dá mu možnost se k těmto podkladům vyjádřit.
74. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají toliko ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.